

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וִירָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ד' - חלק י"א

קונטרס 101

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

לזיכוי הרבים: גזור ותלה עמוד זה במקום השיעור

והמשכילים יזהרו כזוהר ומצד יקי הרבים ככוכבים לעולם ועד

(דניאל י"ב)

במקום קדוש זה מתקיימים שיעורים בזוהר הקדוש לקרב הגאולה

מפעל הזוהר העולמי

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 פקס: 02-995-1300

שיעורי
אור
הזש"י
שיעורים בזהר הקדוש
במה הא"י

מקום השיעור:

זמן השיעור:

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אור הזוהר

גליון מס' 14
כסלו תש"ע לפ"ק

מוקדש לבית המדרש
וכן למחלקים וללומדי הזוהר

סביב לשעון
24
ולמלאה באתר

שיעורי אור הרשב"י

44 שיעורים

בית שמש

16 שיעורים

מרכז ירושלים

14 שיעורים

בני ברק

15 שיעורים

שכונות ירושלים

11 שיעורים

פתח תקוה

4 שיעורים

חולון

אלעד

3 שיעורים

נשר

כת

הפר

מבריה

קרית

אתא

גבעת

שמואל

ראשלי"צ

חיפה

קרית

שלום

נתניה

2 שיעורים

גבעת

רמת

השרון

מירון

תל אביב

אשקלון

צפת

פקיען

רכסים

מבריה

שיעור אחד

אום

תענית

מגילת

תורה

בית

אקוניו

בית

ארץ

ספנת

עכו

נדרה

ניבות

הרצליה

לוד

נינו

אשדוד

חדרה

חמד

עפולה

בטינה

לודון

בת

באר

רמת

נו

כפר

סכא

באר

יעקב

חושב

סורית

קרית

עקרון

קרות

שטותה

מבית

גורלא

קנעם

עירית

קרית

טת

קרות

מלאכי

חידים

חנה

ראש

העין

בית

קאן

רכסים

אספן קונה

מכתבים וכתבי יד מאדמורי"ם ורבנים זצ"ל
וכן ספרים ישנים ועתיקים וספרי חסידות.
ספרים מדפוס סלאוּטא או זיטאמיר
וחפצי יודאיקה עתיקים.

משלם מחירים גבוהים

052-7657111

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לביש 24/8 רמת בית שמש

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

רבי יהודה אוקים לון להני קראי ביומא דאתחרב בי מקדשא, דבההוא יומא אתחשכו עלאי ותתאי, ואתחשכן שמיא וכוכביא. רבי אלעזר מוקים להני קראי ביומא דיוקים קדשא ברין הוא לכנסת ישראל מעפרא, וההוא יומא יתידע לעילא ותתא, דכתיב, (זכריה יד) והיה יום אחד הוא יודע ליי. וההוא יומא יומא דנוקמא איהו, דזמין קדשא ברין הוא לנקמא משאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות.

וכבר קדשא ברין הוא ועביד נוקמין בשאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, כדון אוקיר אנוש מפז דא מלפא משיחא דיסתלק ויתיקר על כל בני עלמא, וכל בני עלמא יפלחון ויסגדון קמיה דכתיב, (תהלים עב) לפניו יכרעו ציים וגו' מלכי תרשיש וגו'. תא חזי, אף על גב דנבואה דא אתמר על ככל, בכלא אתמר. דהא חמינן בהאי פרשתא דכתיב פי ירחם יי את יעקב. וכתיב ולקחום עמים והביאום אל מקומם.

ויי המטיר על סדום. דא דרגא דבי דינא לתתא דנטיל רשו מעילא. רבי יצחק אמר דעבד דינא ברחמי. דכתיב מאת יי מן השמים. בגין לאשתפחא דינא ברחמי. ואי תימא מאי רחמי הכא דכתיב ויהי בשחת אלהים את ערי הפכר ויזכר אלהים את אברהם וגו'. ולבתר נפקו מגיה תרין אומין שלמין, וזכה דנפיק מגיה דוד ושלמה מלפא.

חמי מה כתיב ויהי כהוציאם אותם החוצה ויאמר וגו'. תא חזי בשעתא דדינא שרי בעלמא, הא אתמר דלא ליבעי לפר נש לאשתפחא בשוקא, בגין דכיון דשריא דינא

רבי יהודה הקים את הפסוקים הללו ביום שנחרב בית המקדש, שבאותו היום חשכו עליונים ותחתונים וחשכו שמים וכוכבים. רבי אלעזר מבאר את הפסוקים הללו ביום שקים הקדוש ברין הוא את כנסת ישראל מהעפר, ואותו יום נודע למעלה ולמטה, שכתוב (זכריה יד) והיה יום אחד הוא יודע לה'. ואותו היום הוא יום נקמה, שעתיד הקדוש ברין הוא לנקם משאר העמים עובדי עבודת פוכבים ומזלות.

וכבר קדשא ברין הוא ועביד נוקמין בשאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, כדון אוקיר אנוש מפז דא מלפא משיחא דיסתלק ויתיקר על כל בני עלמא, וכל בני עלמא יפלחון ויסגדון קמיה דכתיב, (תהלים עב) לפניו יכרעו ציים וגו' מלכי תרשיש וגו'. תא חזי, אף על גב דנבואה דא אתמר על ככל, בכלא אתמר. דהא חמינן בהאי פרשתא דכתיב פי ירחם יי את יעקב. וכתיב ולקחום עמים והביאום אל מקומם.

ויי המטיר על סדום. דא דרגא דבי דינא לתתא דנטיל רשו מעילא. רבי יצחק אמר דעבד דינא ברחמי. דכתיב מאת יי מן השמים. בגין לאשתפחא דינא ברחמי. ואי תימא מאי רחמי הכא דכתיב ויהי בשחת אלהים את ערי הפכר ויזכר אלהים את אברהם וגו'. ולבתר נפקו מגיה תרין אומין שלמין, וזכה דנפיק מגיה דוד ושלמה מלפא.

חמי מה כתיב ויהי כהוציאם אותם החוצה ויאמר וגו'. תא חזי בשעתא דדינא שרי בעלמא, הא אתמר דלא ליבעי לפר נש לאשתפחא בשוקא, בגין דכיון דשריא דינא

לֹא אֲשַׁגַּח בֵּין זַפְאָה וְחַיִּיבָא, וְלֹא בְעֵי
(לאסתבלא) לְאֲשַׁתְּפַחָא תַּמְּזֵן. וְהָא אֲתַמְר דְּבַגִּין
פְּךָ אֶסְתִּים נַח בְּתִיבָה וְלֹא יִשְׁגַּח בְּעֲלָמָא
בְּשַׁעְתָּא דְּדִינָא יִתְעַבִּיד. וְכַתִּיב (שמות יב) וְאַתֶּם
לֹא תַעֲזָאוּ אִישׁ מִפֶּתַח בֵּיתוֹ עַד בִּקְרַע עַד
דִּיתְעַבִּיד דִּינָא. וּבַגִּין פְּךָ וַיֹּאמֶר הַמַּלְט עַל
נַפְשָׁךְ אֶל תַּבִּיט אַחֲרֶיךָ וּגְוֹ.

רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הוּוּ אֲזִילי בְּאַרְחָא.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יִצְחָק דִּינָא
דְּעַבִּיד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמַבּוּל וְדִינָא
דְּסָדוּם, תַּרְוּוּיֵיהוּ דִּינִין דְּגִיּהֲנָם הוּוּ בַּגִּין
דְּחַיִּיבֵי גִיּהֲנָם אֲתַדְּנוּ בְּמִיָּא וּבְאַשָּׁא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק סָדוּם בְּדִינָא דְּגִיּהֲנָם אֲתַדְּן,
דְּכַתִּיב וַיִּי הַמַּטִּיר עַל סָדוּם וְעַל
עַמּוּרָה גְּפָרִית וְאֵשׁ מֵאֵת יְיָ מִן הַשָּׁמַיִם. דָּא
מַסְטָרָא דְּמִיָּא וְדָא מַסְטָרָא דְּאַשָּׁא. דָּא וְדָא
הוּא דִּינָא דְּגִיּהֲנָם, וְחַיִּיבִין דְּגִיּהֲנָם בְּתַרִּין
דִּינִין אֵלִין אֲתַדְּנוּ.

אָמַר לִיה דִּינָא דְּחַיִּיבֵי דְּגִיּהֲנָם תְּרִיסַר יַרְחֵי,
וְקְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא סְלִיק לִוְן מַגִּיּהֲנָם,
וְתַמְּזֵן מִתְּלַפְּנִין וְיַתְּבִין לְתַרְעָא דְּגִיּהֲנָם,
וְחַמְּאֵן אַנּוּן חַיִּיבִין דְּעֵאלִין וְדִנִּין לִוְן תַּמְּזֵן,
וְאַנּוּן תַּבְּעֵי רַחֲמֵי עֲלֵייהוּ. וְלִבְתַּר קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא חַיִּיס עֲלֵייהוּ וְאַעִיל לִוְן לְדוּכְתָּא
דְּאַצְטְרִיךְ לִוְן. מַהֲהוּא יוֹמָא וְלַהֲלָאָה גּוּפָא
אֲשַׁתְּכּוּ בְּעַפְרָא וְנִשְׁמַתָּא יִרְתָּא (דף קח ע"א)
אַתְרָה בְּדַחְזֵי לָהּ.

תָּא חַזִּי דְּהָא אֲתַמְר דְּאַפִּילוּ אַנּוּן בְּנֵי טוּפְנָא
לֹא אֲתַדְּנוּ אֶלָּא בְּאַשָּׁא וּמִיָּא. מִיָּא קְרִירָן
נַחְתֵי מְלַעִילָא, וּמִיָּא רְתִיחָן סְלָקֵי מִתַּתָּא
כְּאַשָּׁא. וְאַתְדְּנוּ בְּתַרִּי דִּינִין, בַּגִּין דְּדִינָא
דְּלַעִילָא הָכִי הוּוּ, בַּגִּין פְּךָ בְּסָדוּם גְּפָרִית
וְאַשׁ.

לְהַמְצֵא בְּשׁוּק, בְּגִלְל שְׁמַכִּינָן
שְׁשׁוּרָה דִּין, לֹא מְבַחִין בֵּין זַפְאֵי
לְחַיִּיב, וְלֹא צְרִיךְ לְהַמְצֵא שֵׁם.
וְהָרִי לְמַדְנֵי שְׁבֻסְבַּת זָה נִסְגַּר נַח
בְּתִיבָה וְלֹא נִמְצֵא כְּעוֹלָם בְּשַׁעְתָּה
שְׁהָדִין נַעֲשֶׂה, וְכַתּוּב (שמות יב)
וְאַתֶּם לֹא תַעֲזָאוּ אִישׁ מִפֶּתַח בֵּיתוֹ
עַד בִּקְרַע, עַד שֶׁיַּעֲשֶׂה הַדִּין. וּמִפְּנֵי
פְּךָ, וַיֹּאמֶר הַמַּלְט עַל נַפְשָׁךְ אֶל
תַּבִּיט אַחֲרֶיךָ וּגְוֹ.

רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הוּוּ
הוֹלְכִים בְּדִרְךָ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה
לְרַבִּי יִצְחָק, הַדִּין שַׁעֲשֶׂה הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּמַבּוּל וְהַדִּין שֶׁל
סָדוּם, שְׁנֵייהֶם דִּינֵי הַגִּיּהֲנָם הֵינּוּ, כִּי
רְשַׁעֵי הַגִּיּהֲנָם נִדּוּנִים בְּאַשׁ
וּבַמִּים.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, סָדוּם נִדּוּנָה בְּדִין
הַגִּיּהֲנָם, שְׁכַתּוּב וְה' הַמַּטִּיר עַל
סָדוּם וְעַל עַמּוּרָה גְּפָרִית וְאֵשׁ מֵאֵת
ה' מִן הַשָּׁמַיִם. זָה מִצַּד שֶׁל מִים
וְזָה מִצַּד שֶׁל אֵשׁ. זָה וְזָה הוּא דִּין
הַגִּיּהֲנָם, וְרְשַׁעֵי הַגִּיּהֲנָם נִדּוּנִים
בְּשְׁנֵי הַדִּינִים הַלָּלוּ.

אָמַר לוֹ, הַדִּין שֶׁל רְשַׁעֵי הַגִּיּהֲנָם
שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֳדָשִׁים, וְהַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא מַעֲלָה אוֹתָם
מִהַגִּיּהֲנָם, וְשֵׁם מִתְּלַפְּנִים
וַיּוֹשְׁבִים לְשַׁעַר הַגִּיּהֲנָם, וְרוֹאִים
אוֹתָם רְשָׁעִים שְׁנוּכְנְסוּ וְדָנִים
אוֹתָם שֵׁם, וְהֵם מְבַקְּשִׁים עֲלֵיהֶם
רַחֲמִים, וְאַחַר פְּךָ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא חֵס עֲלֵיהֶם וּמְכַנְּסֵי אוֹתָם
בְּמִקּוּם שְׁצִרִיךְ לָהֶם. מֵאוֹתוֹ יוֹם
וְהַלָּאָה הַגּוּפָא שׁוּכְךָ בְּעַפְרָא
וְהַנְּשַׁמָּה יוֹרֶשֶׁת מְקוּמָה פְּרָאֵי
לָהּ.

בֹּא רָאָה, שְׁהָרִי נֹאמַר שְׁאַפְלוּ
אוֹתָם בְּנֵי הַמַּבּוּל לֹא נִדּוּנוּ אֶלָּא
בְּאַשׁ וּמִים. מִים קְרִירִים יָרְדוּ
מִלְּמַעְלָה, וּמִים רְתִיחִים עָלוּ
מִלְּמַטָּה כְּאַשׁ. וְנִדּוּנוּ בְּשְׁנֵי
דִּינִים, מִשּׁוּם שְׁדִין שֶׁל מַעֲלָה פְּךָ
הוּא, וְלִכְּן בְּסָדוּם גְּפָרִית וְאַשׁ.

אמר לו, האם יקומו ליום הדין?
אמר לו, הרי נחבאר, אבל אלו
של סדם ועמרה לא יקומו,
והכתוב מוכיח, שכתוב (דברים טט)
גפרית ומלח שרפה כל ארצה לא
תזרע ולא תצמח וגו', אשר הפך
ה' באפו ובחמתו. אשר הפך ה'
- בעולם הזה. באפו - בעולם
הבא. ובחמתו - בזמן שעתידי
הקדוש ברוך הוא להחיות
מתים. אמר לו, בא ראה, כמו
שארצם אברה לעולם ולעולמי
עולמים, גם כן הם אבדו לעולם
ולעולמי עולמים.

ובא ראה שדין הקדוש ברוך
הוא דין פגנר דין. הם לא השיבו
את נפש העני במאכל ומשקה -
גם כן הקדוש ברוך הוא לא
השיב נפשם לעולם הבא. ובא
ראה, הם נמנעו מצדקה
שנקראת חיים - אף הקדוש
ברוך הוא מנע מהם חיים בעולם
הזה ובעולם הבא. וכמו שהם
מנעו דרכים ושבילים מבני
העולם - כן גם הקדוש ברוך
הוא מנע מהם דרכים ושבילים
של רחמים לרחם עליהם בעולם
הזה ובעולם הבא.

רבי אבא אמר, כל בני העולם
יעמדו ויקומו לדין, ועליהם
כתוב (דניאל יב) ואלה לחרפות
לדראון עולם. והקדוש ברוך
הוא הוא פעל הרחמים, פיון
שדן אותם בעולם הזה וקבלו
דין, לא נדונו בכל הדינים.

אמר רבי חייא, כתוב וישלח את
לוט מתוך ההפכה וגו'. מהו
בהפך את הערים אשר ישב בהן
לוט? אלא בפל עשה דיוורו לוט,
שכתוב ולוט ישב בערי הכפר
ויאהל עד סדם. (וכתוב אשר ישב בהן
לוט. אלא ודאי שבקלם עשה את דיוורו) ולא
קבלו אותו, חוץ ממלך סדם
שקבל אותו בסדם משום
אברהם.

אמר ליה אי יקומו ליום דינא. אמר ליה
הא אתמר. אבל אלין דסדום ועמורה
לא יקומו, וקרא אוכח דכתיב, (דברים טט)
גפרית ומלח שרפה כל ארצה לא תזרע ולא
תצמיח וגו'. אשר הפך יי באפו ובחמתו.
אשר הפך יי, בעלמא דין. באפו, בעלמא
דאתי. ובחמתו, בזמנא דזמין קדשא ברין
הוא לאחייא מתייא. אמר ליה תא חזי, כמה
דארעא דלהון אתאביד לעלם ולעלמי
עלמיא, הכי נמי אתאבידו אנון לעלם
ולעלמי עלמיא.

והא חזי, דינא דקודשא ברין הוא דינא
לקבל דינא. אנון לא הוה תייבין נפשא
דמספנא במיכלא ובמשפתיא, אוף הכי קדשא
ברין הוא לא אתיב לון נפשיהו לעלמא
דאתי. ותא חזי, אנון אתמנעו מצדקה דאקרי
חיים, אוף קדשא ברין הוא מנע מנייהו
חיים בעלמא דין ובעלמא דאתי. וכמה דאנון
מנעו ארחין ושבילין מבני עלמא, הכי נמי
קדשא ברין הוא מנע מנייהו אורחין
ושבילין דרחמי לרחמא עלייהו בעלמא דין
ובעלמא דאתי.

רבי אבא אמר בלהו בני עלמא יקומו,
ויקומו לדינא ועלייהו כתיב, (דניאל יב)
ואלה לחרפות לדראון עולם. וקדשא ברין
הוא מארי דרחמין איהו, פיון דין להו בהאי
עלמא וקבילו דינא, לא אתדנו בכלהו דינין.
אמר רבי חייא כתיב וישלח את לוט מתוך
ההפכה וגו'. מהו בהפך את הערים
אשר ישב בהן לוט. אלא בכלהו עבד דיווריה
לוט, דכתיב ולוט ישב בערי הכפר ויאהל עד
סדום. (וכתיב אשר ישב בהן לוט. אלא ודאי בכלהו עבד דיווריה)

ולא קבילו ליה, בר דמלך סדום קביל ליה (דף
קח ע"ב) בסדום בגיגיה דאברהם:

וּתְבַט אֶשְׁתּוֹ מֵאַחֲרָיו, מֵאַחֲרֶיהָ מִיְבֵעֵי לִיָּהּ,
לְכַתֵּב מֵאַחֲרֶיהָ? אֲלֵא מֵאַחַד
הַשְּׂכִינָה. רַבִּי יוֹסִי אָמַר,
מֵאַחֲרָיו שֶׁל לוֹט, שֶׁהִמְשִׁיחַת
הָיָה הוֹלֵךְ אַחֲרָיו. וְכִי אַחֲרָיו
הֵלֵךְ, הָרִי הוּא שֶׁלַח אוֹתוֹ? אֲלֵא
כָּל מְקוֹם שֶׁהֵלֵךְ לוֹט, הִתְעַכֵּב
הִמְשִׁיחַת לְהִשְׁחִית, וְכָל מְקוֹם
שֶׁהֵלֵךְ כָּבֵד וְהִשְׁאִיר לְאַחֲרָיו,
הָיָה הוֹפֵךְ אוֹתוֹ הִמְשִׁיחַת.

וְרַבֵּן אָמַר לוֹ אֵל תְּבַט אַחֲרֶיךָ,
שֶׁהָרִי אֲנִי מְחַבֵּל אַחֲרֶיךָ. וְעַל זֶה
כְּתוּב וּתְבַט אֶשְׁתּוֹ מֵאַחֲרָיו,
וְרֵאתָה אֶת הִמְשִׁיחַת, אִזּוֹ וְתֵהִי
נֹצֵיב מִלַּח. שֶׁהָרִי כָּל זְמַן
שֶׁהִמְשִׁיחַת אֵינּוּ רוֹאֶה אֶת פְּנֵי
הָאִישׁ (מֵרָאָה פְּנֵי לְאִישׁ), הוּא אֵינּוּ
מִשְׁחִית אוֹתוֹ. כִּינֵן שֶׁאֶשְׁתּוֹ
הַחֲזוּיָה כְּנִיָּה לְהִסְתַּפֵּל אַחֲרָיו,
מִיָּד וְתֵהִי נֹצֵיב מִלַּח.

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ קְרִימִי יוֹמָא חַד
וְעַסְקִי בְּהַאי קְרָא, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר
כְּתִיב, (דְּבָרִים ח) אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפְּנוֹת תֹּאכַל
בָּהּ לֶחֶם, לֹא תִחַסֵּר כֹּל בָּהּ. הַאִי בָּהּ בָּהּ תֵּרִי
זְמַנִּי אֲמַאי. אֲלֵא הָא אַתְּמָר דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא פְּלִיג כָּל עַמִּין וְאַרְעָאן לְמַמְנָן שְׁלִיחִין,
וְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל לֹא שְׁלִיט בָּהּ מִלְּאֲכָא וְלֹא
מִמְנָא אַחְרָא אֲלֵא אִיהוּ בְּלַחֲדוּדִי, בְּגִין כֵּן
אָעִיל לְעַמָּא דְלֹא שְׁלִיט בְּהוּ אַחְרָא לְאַרְעָא
דְלֹא שְׁלִיט בָּהּ אַחְרָא.

הָא חֲזִי, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב מְזוֹנָא תַּמָּן
בְּקַדְמִיתָא וּלְבַתֵּר לְכָל עַלְמָא. כָּל שְׂאָר
עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת
בְּמִסְפְּנוֹת, וְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל לֹאוּ הִכִּי, אֲלֵא
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲתַזֵּן בְּקַדְמִיתָא וּלְבַתֵּר כָּל
עַלְמָא.

וְרַבֵּן אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפְּנַת
תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם, אֲלֵא בְעֶשֶׂר,
בְּסַפּוּק שֶׁל הַכֹּל תֹּאכַל בָּהּ וְלֹא

וּתְבַט אֶשְׁתּוֹ מֵאַחֲרָיו, מֵאַחֲרֶיהָ מִיְבֵעֵי לִיָּהּ,
אֲלֵא מִבְּתֵר שְׂכִינָתָא. רַבִּי יוֹסִי אָמַר
מִבְּתֵרִיהָ דְלוֹט, דְּמְחַבֵּלָא אֲזִיל אֲבַתְרִיהָ, וְכִי
אֲבַתְרִיהָ אֲזִיל, וְהָא הוּא שְׂדֵר לִיָּהּ, אֲלֵא בְּכָל
אֲתֵר דְּהָוָה אֲזִיל לוֹט אֲתַעַכֵּב מְחַבֵּלָא
לְחַבֵּלָא, וְכָל אֲתֵר דְּאֲזִיל כָּבֵד וְשְׂבִיק
לְאַחֲרֵיהָ הָוָה מְהַפֵּךְ לִיָּהּ מְחַבֵּלָא.

וְבִגִּין כֵּן אָמַר לִיָּהּ אֵל תְּבַט אַחֲרֶיךָ דְּהָא
אֲנָא אַחְבַּל בְּתֵרְךָ, וְעַל דָּא כְּתִיב וּתְבַט
אֶשְׁתּוֹ מֵאַחֲרָיו וְחִמַּת מְחַבֵּלָא. כְּדִין וְתֵהִי
נֹצֵיב מִלַּח. דְּהָא בְּכָל זְמַנָּא דְּמְחַבֵּלָא לֹא חִמִּי
אֲנַפּוּי דְּבֵר נֶשׁ (נ"א אַחֲמִי אֲנַפּוּי לְבֵר נֶשׁ) לֹא מְחַבֵּל
לִיָּהּ. כִּינֵן דְּאֲתַתִּיָּה אֲהַדְרַת אֲנַפְּהָא לְאַסְתַּפֵּלָא
אֲבַתְרִיהָ מִיָּד וְתֵהִי נֹצֵיב מִלַּח.

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ קְרִימִי יוֹמָא חַד
וְעַסְקִי בְּהַאי קְרָא, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר
כְּתִיב, (דְּבָרִים ח) אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפְּנוֹת תֹּאכַל
בָּהּ לֶחֶם, לֹא תִחַסֵּר כֹּל בָּהּ. הַאִי בָּהּ בָּהּ תֵּרִי
זְמַנִּי אֲמַאי. אֲלֵא הָא אַתְּמָר דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא פְּלִיג כָּל עַמִּין וְאַרְעָאן לְמַמְנָן שְׁלִיחִין,
וְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל לֹא שְׁלִיט בָּהּ מִלְּאֲכָא וְלֹא
מִמְנָא אַחְרָא אֲלֵא אִיהוּ בְּלַחֲדוּדִי, בְּגִין כֵּן
אָעִיל לְעַמָּא דְלֹא שְׁלִיט בְּהוּ אַחְרָא לְאַרְעָא
דְלֹא שְׁלִיט בָּהּ אַחְרָא.

הָא חֲזִי, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב מְזוֹנָא תַּמָּן
בְּקַדְמִיתָא וּלְבַתֵּר לְכָל עַלְמָא. כָּל שְׂאָר
עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת
בְּמִסְפְּנוֹת, וְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל לֹאוּ הִכִּי, אֲלֵא
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲתַזֵּן בְּקַדְמִיתָא וּלְבַתֵּר כָּל
עַלְמָא.

וְבִגִּין כֵּן אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפְּנוֹת תֹּאכַל בָּהּ
לֶחֶם. אֲלֵא בְעֶתִירוֹ בְּסַפּוּקָא דְּכֻלָּא
תֹּאכַל בָּהּ וְלֹא בְּאֲתֵר אַחְרָא. בָּהּ בְּקַדְיִשׁוֹ

במקום אחר. בה בקדשת הארץ, בה שורה האמונה העליונה, בה שורה הברכה שלמעלה, ולא במקום אחר.

בא ראה, פתוב כגן ה' פארץ מצרים. עד כאן לא נודע גן ה' אם הוא ארץ מצרים ואם הוא ארץ סדם ואם הוא גן ה' שנקרא גן עדן. אלא כגן ה' שיש בו ספוק ועדין של הכל, כך גם היתה סדם וכך גם מצרים. מה גן ה' לא צריך אדם להשקותו, אף מצרים לא צריך אחר להשקותה, משום שהגילויס עולה ומשקה את כל ארץ מצרים.

בא ראה מה פתוב, (זכריה יד) והיה אשר לא יעלה מאת משפחות הארץ אל ירושלם וגו'. זהו ענש שלהם שנמנע מהם מטר. מה פתוב ואם משפחת מצרים לא תעלה ולא באה וגו'? ראה שלא כתוב ולא עליהם יהיה הגשם, כי לא יורד מטר במצרים ולא צריכים אותו. אלא ענשם מהו? שפתוב (שם) וזאת תהיה המגפה אשר יגף ה' את כל הגוים וגו'. משום שמצרים לא צריכים מטר. אף סדם מה פתוב בה? כי כלה משקה. כל עדוני העולם היו בה, ועל זה לא רצו שבני אדם אחרים יתעדנו בה.

רבי חייא אמר, הם היו רשעים מעצמם וממונם, שכל בן אדם שהוא צר עין לעני, ראוי הוא שלא יעמד בעולם, ולא עוד, אלא שאין לו חיים לעולם הבא. וכל מי שהוא וותרן לעני, ראוי הוא שיתקיים בעולם ויתקיים העולם בשבילו, ויש לו חיים וארץ של חיים לעולם הבא.

סתר תורה

תוספתא. קשרים רמים, שרים המפזרים (נ"א המבררים. ונ"א המנפצים), חכמים בשכל, יסתכלו לדעת,

דארעא, בה שריא מהימנותא עלאה. בה שריא ברכתא דלעילא, ולא באתר אתרא.

הא חזי כתיב כגן יי פארץ מצרים. עד הכא לא אתידע גן יי אי הוא ארץ מצרים, ואי איהו ארץ סדם, (דף קט ע"א) ואי איהו גן יי דאקרי גן עדן. אלא כגן יי דאית ביה ספוקא ועדונא דכלא, הכי נמי הוה סדום והכי נמי מצרים. מה גן יי לא אצטריך בר נש לאשקאה ליה, אוף מצרים לא אצטריך אתרא לאשקאה ליה, בגין דגילויס איהו אסיק ואשקי לכל ארעא דמצרים.

הא חזי, מה כתיב, (זכריה יד) והיה אשר לא יעלה מאת משפחות הארץ אל ירושלם וגו'. דא הוא עונשא דלהון דאתמנע מנהון מטרא, מה פתיב ואם משפחת מצרים לא תעלה ולא באה וגו'. חמי דלא כתיב ולא עליהם יהיה הגשם, בגין דלא נחית מטרא למצרים ולא אצטרכין ליה, אלא עונשא דלהון מה הוא דכתיב, (זכריה יד) וזאת תהיה המגפה אשר יגוף יי את כל הגוים וגו'. בגין דמצרים לא צריכין למטרא. אוף סדום מה כתיב ביה כי כלה משקה, כל עדוני דעלמא הוו בה, ועל דא לא בעאן דבני נשא אתרנין יתעדנון בה.

רבי חייא אמר אנון הוה חייבין מגרמייהו ומממונהון, דכל בר נש דאיהו צר עינא לגבי מספנא, יאות הוא דלא יתקיים בעלמא. ולא עוד אלא דלית ליה חיים לעלמא דאתי. וכל מאן דאיהו וותרן לגבי מספנא יאות הוא דיתקיים בעלמא, ויתקיים עלמא בגיניה, ואית ליה חיים ואורפא דחיי לעלמא דאתי:

סתר תורה

תוספתא קטורי רמאי, הורמני דבדורני. (נ"א בדורני ונ"א

בשעה שהראש הלך תמן כסא על גבי העמודים על אבנים של מרגליות טובות. בין אותם האבנים יש מרגלית אחת במראה יפה ובתאר כסוי הפלי [של העשן] שלוהט בשבעים גונים. אותם שבעים גונים לוהטים לכל צד.

אלה השבעים נפרדים מתוך שלשה גונים. אלה רוחות ברוחות שנוצצות לארבעת צדדי העולם. כאן יש רוח חזקה של צד שמאל שנאחז בשמים. אותם שבעים גונים הדין יושב והספרים נפתחים. מכאן יוצאים חצים וחרבות ורמחים ואש של המגדל. ונאחזת אש חזקה שיוצאת מהשמים בו. וכשנאחזת האש העליונה באלו שלמטה, אין מי שיכול לשבר את הרגז והדין.

עינים לוהטות כמו שלהבות של אש יורד בהם לעולם. אוי למי שפוגש אותו, חגור מתנים [חרבות] הוא, וחרב שנונה בידו. לא מרחם על טוב ולא על רע. שהרי [הפקק] הפתק, שהם שבעים ברשות שנאחז אותו צד של השמים, יורד ביד שמאל בכמה דינים. מתהפך בכמה גונים, הופך בכל יום. הוא נקרא פרם זלת שמתקן לבני אדם. כל הגונים של פלי הזעם של הקדוש ברוך הוא נראים בו. והם יושבים ברום העולם, ובני אדם בסכלותם לא משגיחים בהם. גפרית ואש - התוף של מים ואש שנפתחים מהשמים נאחזו זה בזה וירדו על סדם. אוי לרשעים שאינם משגיחים על כבוד רבונם.

דבוריני) חכמינו בסכלותנו, יסתכלון למנדע, בשעתא דרישא תוורא אתקין פרסייא על גבי סמכין דאבנין דמרגליטון טבון. בין אנון אבנין אית חד מרגליטא שפירא בחיזו יאה בריןא קומטרא דקנטרא (נ"א דקווא) דמלהטא בע' גונוין, אנון ע' גונוין מלהטון לכל סטר.

אלין שבעין מתפרשאן מגו תלת גונוין. אלין זיקין בזיקין דנציצין לארבעה סטרי עלמא, הכא איתא זיקא תקיפא דסטר שמאלא דאתאחיד בשמא. אנון גונוין שבעין (דניאל ט) דינא יתיב וספרין פתיחו. מהכא נפקי גירין וסיפיין ורומחין ואשא דקוסטרא. ואתאחיד אשא תקיפא דנפקא משמים ביה, וכד אתאחד אשא עלאה באלין דלתמא, לית מאן דיכיל לאתפר רוגזא ודינא.

עיינין להטין פטיסין דננרא, נחית בהו לעלמא. ווי מאן דאערע ביה, חגיר חרצין (כ"א חרבו), איהו חרפא שננא בידיה, לא חייס על טב ועל ביש. דהא (כ"א פסקא) פתקא דאנון שבעין פרשו דאתאחיד ההוא סטרא דשמא נחית בידא שמאלא בכמה דינו, אתהפך בכמה גונוין, הפוך בכל יומא, איהו אקרי כרם זלת דמתקנא לגבי בני אדם. כל גונוין דכלי זעמו דקודשא בריך הוא ביה אתחזיין. ואנון יתבין ברומי דעלמא, ובגי נשא בסכלותא דלהון לא משגחי בהון. גפרית ואש התוכא דמא ואשא דמתהתכי מן שמא אתאחדו דא בדא ונחת על סדם. ווי לחייבני דלא משגיחין על יקרא דמאריהון:

א עשרה שמקן גליפן בהורמנותא דמלכא. (פירוש השם במלואו עשר אותיות יוד ה"א וי"ו ה"א). ב עשר אנון וסלקין לחושפון סגין. (פי' יוד עולה ב', יוד הא עולה כ", יוד (נ"ל הה וו) הא ויו עולה מ"ב, י' יד' יד' יתוח' עולה ע"ב). ג שבעין (הם ע"ב ונקראים ד' מחנות שכינה והם למטה ממלכות). גונון מלהטי לכל סטר. נפקי מגו שמקן דאגליף רזא דע' שמקן דמלאכנייא. דאנון ברזא דשמא.

א: עשרה שמות חקוקים ברוח המלך. ב: עשרה הם ועולים לחשבון גדול. ג: שבעים גונים לוהטים לכל צד. יוצאים מתוך שמות שחקוקים סוד של שבעים שמות מלאכים שהם בסוד השמים.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למונים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

אור גיל

לקט עמרים הקדמונים על הזהר

א. הבעל שם טוב: ללמד מאמר אחד מתקוני אור קדם השנה

מכתב מורנו הבעל שם טוב להרב רבי דוד מיפלאבאווי צעה שלא לראי בשנה ללמד מאמר אחד מתקוני אור קדם השנה. (קדם שם טוב)

י. אפלו אינו כבין סמל מיום מעצב עצמו בתורה שחביבו בעיניו ללמוד בקפארי יתקבר

תלכו: פרש רש"י מתורת כהנים. להיות מעלים בתורה זהו נקרא ועל בתורה ללמד בחסיו יתקבר. אפלו אינו כבין מכל מקום מעצב עצמו שחביבו בעיניו ללמוד בקפארי יתקבר אפלו שאינו זוכה להשיג הטעם כי התורה נקראה מעיניו כל חי והוא צריך ללמד בתורה אחר הדיעה שאי אפשר להשיג אחד שם אלא שבה וזהו יש לו חלק בשרש התורה לכן כתב מהר"ל שפרש"נו ללמד בדברי תורה הגם שאין יכול להשיג כל מקום עוסק הוא בתורה וכן הוא **מיד בזהר הקדוש לאשקולא באריתא.**

(שמעון אמת בחסיו הרשע)

ג. רבנו הבעל שם טוב: כשקדם אושר דברי תורה באהבה השם יתקבר אושר סוד אורן פדקדוק מאד דברים אור אומרים כראוי לו

רבי ישראל בעל שם טוב זכרנו לחי' האמת הבא אפר אדם שהוא אורח בזהר וזאת האורח על העולם שבתורה אור על פי שאין מנו הענינים כראוי לנו שהוא מאד באהבה רבה ודולה ובתלמדותיו אין השם יתקבר פדקדוק עמו אלא שיש אומרים כראוי משל לתנוק ולתנוק אובך מראד ומבשש ויש אומרים כראוי מפי שפירשנו ויש אומרים כראוי אביו ויש אומרים כראוי מכל מקום אין אומר כראוי אביו ויש אומרים כראוי מכל מקום דברי תורה באהבה השם יתקבר אובכו מאד ואין פדקדוק מאד דברים אור אומרים אלא לא כל שאמר ויש אומרים אורחנו ללמד דבר אהבה אלא הקדוש ברוך הוא וקולו עליו אהבה. (למקום קדם אור ג)

ד. ותפתי על אנשי דורנו שהענינים שבם מושכים את ידיהם מללמד חכמת האמת

ידוע ומקדמם הוא דבר החיים הפועל על האדם ללמד חכמת האמת שהיא חכמת הפהלה וסודו תורה כפלא בספרים קדמונים היא חכמת הבורה ותקומו וזהו חשד ומדש העולם ושנו ומשלה בדבריו הענין זה זה מספר דבריו ללמוד בהם אשר כל יוריה גדל ההתאספות והזיוות ללמד חכמת הפהלה כפאריים זכרונם לברכה שיה עליהם היתוב ללמד. כשהוא קדוש וזהו איהו אדם סופל לו האוהרה פנה ונפש פועלים. ונס נקרא היצור הענין הזה באמרים שפאשר מיתה שואלו ללמד צימית בקרבנותו וכבודו לפא הקבול היקו הוא עופר רגלי החיות היקו פוסק והתאחזים הרבו לזרם מאד גדל החיות היקו כלו פוסק כנאון מורנו רבי רבי יצחק ללואש הנדפס אצל הרב ודמו לו ובעת שקולמוס הפסדים התעורר מליו על ביהר השחית בה אדמיתא פתקוים בסוף תקון ו זהו לשוננו וכן נראה לשא לתפא ותקומו סמא חסד דלך. דבר יתגלי לתפא דברא בתראה סופו יומא. וכונניה וקראתה דורד פאצין עד אורח ותפתי על אנשי דורנו שהענינים שבם מושכים את ידיהם מללמד חכמת האמת.

ט. רבי הגהש העולם הופר על פי שבעת יום עצמו מללמד חכמת הפהלה ונעמו השקר והענין בעל הבא מלי ששקדמו

כראוי כפאריים פקבליים רבים הרבה גדל הענין ששקדמו בעל הבא על עצמו מללמד חכמת הפהלה ועצם השקר והענין בעל הבא על שקדמו. (עמוד הבנייה דא)

טו. לכו וקראי הפסד תקוים. כי מדרב כבודים תקונו עולמות לברך וללבו הטוב מן הענינים והפסלת

תקונו זה: רואה לי שוקרא ספר התקוים כי מדרב כבוד הוא הפסד ספרים יוצרות הפסירות וכן קראים כלשון הקדוש שהם מוסקים כפי מוסדות בתקון א. איתא ווא דאפית שפר תקונו. ורבינו חנוך עשר ספריו. וזהו הפסירות וכן דמרת וסודו. ורב דברי על הפסד הולך על דבר צרופו הפסירות וסודו והם עצמם הם תקונו ספריו וכן דבר עשר ספריות התקוים

ללמוד הפהלה מכל מקום יקרב אל החכמה הוא בפסד סופו ישיא איליו שבה תמלא התקרבות הנאלה במתרה בשיעור על כתב בזה כלשון "אשרי העם שהוא בבחינת העם פדקדוק פחותה יותר על פי מן יתקרב להיות חכמים" (ועצרתו השם יתקבר להיות בבחינת) אשרי העם העשויים על סודך (למשני והקבלים) מן יהי רצון בפקרה בימינו אלו.

(שער ישקבר מאמר לו עני אור טוב)

אך אם מוציא בשפתיו אף על פי שאינו כבין אפלו פורש הפסד מפינו שהוא עם הארץ ברו זה מקום מצות ולמדתם ולפיכך כל עם הארץ מקרב ברבית התורה בשחר לפני הפסוקים וכן לשעלה ללמד ללמד. בפר דברים אפלו בתורה שבעתב אכל בתורה שבעל פה אם אינו מבין הפרוש אורח חיים למד ככל ואלו על פי מן יש לאדם לעסק בכל התורה גם בדברים שלא יוכל להבין ולעמוד לואו וזהו נשבו דף קמה: וזהו להבין ולהשיג על התורה ששקם בה בעולם הזה ולא השיגה מקרב דעתו.

(שמעון אמת הרב הלכות פלמודו פרה בן הלכה ב יו)

ה. גולה לעטום הלכ - לטרה אר עצמו במקומו וללמד ספר התורה כי זה הוא מלשון התורה שפארי חכמה

להבין ענין העולם הלב ומטום הפח ששטמום הלב היא ששעשה וכן כתוב וכו. ויצהר העושה לה לטרה את הלב היא **במקום וללמד ספר התורה כי זהו מלשון התורה שפארי במקום השקר וכו.**

(אמר קדם שפירשנו ללמוד אור ט)

ו. הבעל שם טוב זכרנו לברכה: באמינות התורה, אמת הפסד ואחד שאינו מנו ולכלד שירבה

מפרי (רבי הלל ספאריש) אמר הבעל שם טוב זכרנו לברכה בשעשה דברים הפהלה הפח ספה שפארי אחד הפסד ואחד הפסיעות ולכלד שיוכל ללשום איה אחד אורח חיים שאינו מנו ולכלד שירבה. הראשון. אמינות התורה **מסגל לנשמה וכו.**

(מקדו על עשר הכתוב)

ז. תקונו יתר דף אחד כשכיל תקונו הפהלה

אך וכל שקביל מפינו עבודת השם יהא לעסק בתקונו נשמי ולומר תקונו יתר מ' ושנותיו ללמד בעד' כל יום יום הפסד ולומר תקונו יתר כשכל נשמי ללמד החיות דף אחד וללמד קצת אגדה וזה בכל יום מ' חדש הראשונים וכן כל יום יקרה וישארו בהתקשרות לעולם.

ח. אור עבוד תקונו נשמה

וכן יקרו וכו' ותלמידו ללמד כל ישימה איה שער תקונו זה עמור ויכח זה יקרה להם התקשרות ואם יצני השם יתקשר אלהם אל הטובה.

ועוד באתי לבקשך שמתור בעל פה ספקת ברכות ותראה לגמרו ואל תתעשה מזה לשעו השם כי מוסרך שואלי יצמח לך בקבול על דף יו ותמאס בכל יום איה שפת תקונו אור.

(ספר הפהלה - שער אומנים)

ט. מאירים נשמת אדם

שני הפסדים הור הקדוש וזאת החיים הקדוש מאירים את נשמת האדם.

(עמוד סוד הבנייה)

י. תקונו תפס לומר בכל חדש ספר התקוים לומר בכל חדש יתקבר וזה יעיל כל יותר מכל לפידי ספרי מוסר

הקפואות תמלאים הפנימיים דהינו ללמדת השקם בחינת השנה ואלו להתעורר מיד בשעה ושפת השקם בעיניו אכל לוח צור' מן כי סיעתא דשמיא ועל כן העצה היעצה לה לומר בתקונו תקונו אור הקדוש וזהו מכלל ספריא עליו אל יתעורר התקוים לתפא בחינת פשוט דא דמטות ספריא כפסד ספא. קבל בהקדמתו ולמר אפירה פשוט כל שום פורש לכל בחינת אילנות והתעוררות ובאם תרגיל עובד עבד פורש לכל פחותה וכו' והתקוים שישלש לגמרו כל חדש ספר התקוים וקדם תומר התקוים בשלש פעמים יתקור וכן יתקור ראשון שליש התקוים כפעם אחר פעם כל ישיבתי ואמר כל מוסר כל חדש שלי ישעה וזה יעיל כל יותר מכל לפידי ספרי מוסר.

(אמרו שער אומנים אמת ה)

א. אשרי אדם שילמד התקוים כאלו העינים כל תקונו על אותו הדבר שבו יכוננו ולא שבר

ואשרי אדם שילמד התקוים כאלו העינים כל תקונו על אותו הדבר שבו יכוננו ולא שבר, וכן היה מכלה הטוב והרעה. לכו טוב שקדם יקרא ולא יאחר, וכן היה מכלה הטוב והרעה. וכן עליו מן ואפילו ביום שיהיה לו על הצבור היה פונה מכל הענינים ויפד חובת היום. גם טוב לבעל השקרה שילמד חכמת אמת בכל יום מיוחד הקדוש כמו שקביל בפסד שם הגדולים חלק ב מערכת ב אור ב.

(בנינו חיים אפארי. עמוד ליל פ)

ב. ודי חכמת האמת דרבי שפטון בו יחיא יקרה תקונו הורד באמת שהוא הנאלה שלמה אור חדש על ציון יאיר בפקרה

בימינו

יש לרמז ענין בזה קוד על נודע אף התמישי הוא בחינת הורד על מן זה נתגלה לראשונים כל כך חכמת הפהלה כסוד על מן חסד זהו נודע בכל הפסדים על שפארי הורד וזכרנו לברכה שיהיה בארץ הששי מימי ויהיה היה התחלת זמן הנאלה על פי שפטון על מן נתגלה חכמת אור וזכרנו לברכה פורש דברי הורד הקדוש אפנים רבי שפטון על מן הנאלה היה כסוד אף הרביעי קדם אף התמישי ותלמידו רבי אפא שכתב ספר הורד שהוא רבי הקדוש בשנת ג' אלא התמישי שכסא כסד הדורות כי הפסד שמו יתקבר כעם ספיה לפנה נרם חחלת האלה התמישי (שהוא אור) וכסב ספר הורד שנקרא מידת הורד אור. והוא היה נאצל מכל מעשה ככסול ויהי קדם התחלת כל התמישי בבחינת הקדום רפואה ויהי ענין נוסד ליעל ענין השגחה פורשו ביום הראוי זכרנו לברכה ויהי שפטון על מן עתה הפהלה יתקור אורו ועל ידי חכמת האמת דרבי שפטון בו יחיא יקרה תקונו באמת שהיה הנאלה שפטון ואור חיון יאיר בפקרה שפטון וזהו ש' מוסר שפטון בור ב יחיא שם קמית הורד ויתקור ויהי חיון זה הורד כנזכר לעיל.

(שער ישקבר מאמר לו עני אור ב)

ג. רבי שפטון בו יחיא גלה הספירות כסוד דברא הכונה בכונה

שפטון בן גדאד נתקרא עם זה הוא הפסד רבני על העולם

קודם רבי יחיא נעשה אדם נאמר בעבור: שפיעת מידת אדוני אבי רגני מורו וכו' הראון הקדוש ספה זכרנו יו עליו

אדוני לוי בעפר כי כלאורה קרן כפיעת השעשה אדם קאר על רבי שפטון בו יחיא יקרא. אור היה דרשו רבותיו

זכרונם שבעליו נעשה אדם נאמר בזכות נעשה ולשעו יהיו כי שכלי שבעליו נעשה אדם נאמר בזכות נעשה ולשעו יהיו

וכן רבי שפטון בו יחיא היה נעשה משה דבר עליו השעשה ומה שנתגלה על ידי משה דבר עליו השעשה התורה בכל פרקיה נגלות ונקשרת אף הספירות גלה משה רבינו עליו השלום כל דבריו וכו' והושעו ועל לוי ליהי' גולה משה רבינו והנחיתו וכו' ולבנינו נעשה רבנו עליו השלום שקבל סגניו

אכל רבי שפטון בו יחיא גלה הנחיתות כל ספר הורד הכונה חכמת הפסדים וזאת בתראה עם זה אור הפסד אבו לכל העולם. והוא לפי זה רבי שפטון בו יחיא מכלית וימר הנחיה

ספיה רבנו עליו השלום. על פי שפיר יקום כפי שאמרנו והיה אדם נעשה בעבור כי תעשה אדם שכליל נעשה ונעשה ויהי אדם נעשה ללמוד הנחיתות באחרית הימים על ידי רבי שפטון בו יחיא ועל פי שפיר אדם נאמר בעבור.

(שער ישקבר מאמר לו עני אור ב)

ד. אם יש פשוט שלם קבד את עצמו בפעולות הראויים ללמוד הפהלה מכל מקום יקרב אל החכמה הוא בפסד סופו ישיא איליו שבה תמלא התקרבות הנאלה

על דבר הנזכר אשרי העם לומדין ואשרי העשויים על סודך. ללאורה קשה דבר שפיר לומדין קודם הורד היה הקדוש ותפסת האמת אף קראום כלשון ספיה שהוא קדמנה חכמה כנודע בדורות קדמונים זכרונם לברכה על פי התורה כפי פעמים אור קדם וזהו אף שיעת הפהלה רבותיו וכפכת פסד סופו קדם ונעשה טוב כמו שהקביל לראי כפאש שם איש השפטון שלא קדש את עצמו כל כך בפעולות הראויים